

[Hanne Reintoft.]

klart positiv holdning, og det er da også naturligt, eftersom Europa i modsætning til mange andre regioner i verden har ladet hele efterkrigstiden gå uden at samles til drøftelse af fælles problemer, uden at tage vore fælles problemer op.

Det er bekendt, at en væsentlig hindring for en fælles løsning af Europas sikkerhedsproblemer har været, at Vesttyskland som den eneste stat i Europa har tilkendegivet territoriale krav, revanchekrav og ikke-ankendelse af de bestående grænser som officiel regeringspolitik. Det er derfor naturligt, at virkningerne i så henseende af det sidste tyske regeringsskifte er blevet fulgt med så stor opmærksomhed og vel også med så megen positivitet. Når den af Adenauer udmøntede politik ikke kunne føres videre, måtte det jo også betragtes som en erkendelse af, at Vesttyskland var kommet ind i en blindgyde med CDU-CSUs udformning af tysk politik.

Regeringen og hele vort populariseringsapparat har jo nylig modtaget forbundskansler Brandt her i landet med en næsten umådeholden begejstring og festivitas. Denne gang var det med vældige skulderklap, og „han er en af vore egne“, det var nærmest, som om det var Skandinavien, der havde besat kanslerposten i Bonn. Det var under al den ballade interessant at lægge mærke til, at hele den presse, som ellers har støttet den vesttyske politik i CDU-udformningen, nu stemplede denne som præget af dogmatisk og ufleksibel kold krigsholdning osv. — jeg kan forstå, at det også er gået op for hr. Per Federspiel. Men når det er rigtigt i dag, var det det nok også i går, skal udenrigsministeren se. Netop derfor er det vigtigt at skabe klarhed over, hvorvidt der med regeringsskiftet virkelig er sket et brud på koldkrigs- og revanchepolitikken, eller om der blot er tale om det, som Hartvig Frisch sagde, at nye politikere lægger sædelige fagter til militarismens spil. Det kan også komme til at gælde for danske politikere; de har gjort det en gang før, nemlig i 1930erne.

I Tyskland er det før sket, at kejseren gik og generalerne blev, og det førte til skæbnesvangre resultater. Endnu er alle Hitlers generaler ikke gået, tværtimod er

mange af dem avanceret, lige meget om man vil indrømme det eller ej. Tværtimod synes det, som om de har fået den socialdemokratiske forsvarsminister, Schmidt, til helt at tale deres sprog. De store arbejdsgevermonopoler er heller ikke forsvundet, og Berlingske Aftenavis mener den 13. februar at vide, jeg citerer, at

„den nye vesttyske østpolitik er ret beset en fortsættelse af den hidtidige.“

Lad os håbe, at Willy Brandts sidste initiativer skulle afkræfte Berlingske Aftenavis. Men vitterlig finder man jo i den nye kanslers forskellige erklæringer, ja, faktisk inden for de samme erklæringer, mange modstridende og selvmodsigende positioner. Udenrigsministeren, hr. Scheel, taler i forbundsdagen endog om anerkendelse af status quo i Europa som — jeg citerer igen:

„en for os tyske så utålelig indvirkning.“

Det kunne have været et citat af Strauss.

Vil man da stadig ikke afskrive revanchepolitikken? Er det det triste, vi må udlede af det? Disse spørgsmål kan ikke fejtes til side, for vi har ikke lov at glemme, hvor alvorlig den situation, som 20 års NATO-politik har skabt i Europa, faktisk er. Vi lever i en konstant kritesituation. Det vesttyske ugeblad Der Stern kunne i sit nr. 6 her i 1970 på dokumenteret vis bringe meddelelse om USA-flyvevåbenets instruktion for atombombning af et antal objekter i Europa med målene indprikket og forsynet med kodenumre. Til disse mål hører ikke blot Leningrad, Riga og Gdansk og et stort antal andre byer i de socialistiske lande. Også byer i neutrale og allierede lande, selv i Vesttyskland, ikke mindst i Slesvig-Holsten, hører dertil. Også København har sit kodenummer og er prikket ind, og selv om vor udenrigspolitik er provinciel, må det dog have en vis interesse for udenrigsministeren.

Med korteste varsel kan alle disse steder belægges med sprængladninger op til 1,4 megaton, d. v. s. 70 gange Hiroshimabomben, og det kan ske på ensidig USA-beslutning, uden at nogen her i landet spørges. Det er dog tilstande, som vi må gøre alt for at komme ud af. Vi må kræve regeringen til ansvar for det, og jeg må i dag spørge om udenrigsministerens mening om det.

Vi kan heller ikke glemme de forhold,